

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/3/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8723010134
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Halkociová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8723010134.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Moniky Halkociovej a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Lucie Bašistovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.06.2024, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a iné, o odvolaniach obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/13/2023 zo dňa 13.09.2023 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), f) ods. 3 Tr. poriadku **z r u š u j e** napadnutý rozsudok vo výroku o treste a vo výroku o náhrade škody týkajúcej sa poškodenej Sociálnej poisťovne.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému

A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom B., D. E.

F. XXX/X, G. C.,

ukladá:

Podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona, s použitím § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 56 ods. 1, 2 Tr. zákona úhrnný peňažný trest 160,- (stošesťdesiat) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody na 1 (jeden) mesiac.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodenú Sociálnu poisťovňu, pobočka H., I. X, XXX XX H., IČO: 30 807 484 s jej nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal za vinného obžalovaného A. B., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, na tom skutkovom základe,

- dňa 30.12.2021 v čase okolo 22:15 hod. vo B. na ul. J. pri bytovom dome nazývanom „F. A.“, pred vchodom č. 17 pristúpil k poškodenému A. D. a bezdôvodne ho jedenkrát udrel čelom do nosa, v dôsledku čoho poškodenému A. D., trvale bytom B., J. F. XX spôsobil zranenie, a to zlomeninu nosových kostí s vybočením nosovej priehradky, ktoré si vyžiadalo liečenie a obmedzenie v obvyklom spôsobe života najmenej 7 dní, ktoré spočívalo v opakovaných odborných lekárskejších ošetrovaniach, v opuchu nosa,

v sťažení dýchania nosom, v jeho osobnej hygiene pri umývaní a v užívaní liekov na tlmenie bolesti, najmä počas prvých dní jeho liečenia a to 2 až 3-krát denne.

Za to okresný súd obžalovanému uložil podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, s použitím § 41 ods. 1, § 38 ods. 2 Tr. zákona, § 36 písm. j) a § 37 písm. h) Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu určil skúšobnú dobu vo výmere 1 (jeden) rok. Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku obžalovanému uložil povinnosť zaplatiť poškodenému A. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., K. J. F. XXX/XX, G. C., bolestné vo výške 1 926,10 eur, poškodenej Dôvere zdravotnej poisťovni, a.s., Cintorínska 5, 949 01 Nitra, IČO: XX XXX XXX náklady zdravotnej starostlivosti vo výške 189,27 eur a Sociálnej poisťovni, pobočka H., I. X, XXX XX H., IČO: 30 807 48 nemocenské dávky vo výške 985,40 eur.

Proti tomuto rozsudku, proti všetkým jeho výrokom, podal v zákonom stanovenej lehote a priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný A. B., ktoré dodatočne prostredníctvom obhajcu písomne odôvodnil. V dôvodoch odvolania, rekapitulujúc obsah napadnutého rozsudku, uviedol, že podstatou obhajoby obžalovaného v predmetnom trestnom konaní bolo, že skutok nespáchal, na mieste činu nebol a predmetná obžaloba je na neho podaná nedôvodne. Na rozdiel od situácie, ak by predmetom obhajoby bolo - že sa skutok nestal - sa situácia obžalovaného v tomto konaní odlišuje tým, že obžalovaný v rámci dokazovania nepopieral, že poškodený A. D. dňa 30.12.2021 utrpel poranenie v podobe zlomeniny nosových kostí, ale že to nebol obžalovaný, kto A. D. takéto zranenie spôsobil. Predmetnú okolnosť dáva obžalovaný odvolaciemu súdu do pozornosti preto, že z odôvodnenia a postupu súdu prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí sa javí, akoby si tento podstatu obhajoby obžalovaného zamenil a rozhodnutie o jeho vine vystaval na argumentoch - skutok sa stal, a tým pádom ho automaticky spáchal obžalovaný. Inak totiž obhajoba nerozumie „logike“ odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorý zamietol návrhy na vykonanie dokazovania v prospech obžalovaného o tom, že sa na mieste činu v čase spáchania skutku nenachádzal a to vypočutím svedkov L. B. a A. B. a o vine obžalovaného rozhodol tak, že pri ustálení predmetného skutkového stavu vychádzal iba z výpovede poškodeného A. D., ktorej hodnovernosť bola v rámci vykonaného dokazovania podľa názoru odvolateľa spochybnená: a) záverom znaleckého posudku C. M. G., že poškodený je osobou ktorá skresľuje, má tendenciu dopĺňať prostredníctvom vlastných predpokladov, má sklon k odbrzdenosti na verbálnej úrovni, často povie viac, ako videl a prežil, vymýšľa si, zbavuje sa zodpovednosti, b) z dôvodu tzv. selektívnej pamäte, kedy A. D. síce uvádza, že to mal byť obžalovaný kto ho napadol, ale v rámci svojej výpovede si už nepamätal žiadne ďalšie podrobnosti (ako napr. čo mal oblečené sám, čo mal mať oblečené obžalovaný, čo uvedený deň robil a či požíval alkohol), pričom uviedol, že mu policajti mali doma dávať sneh na nos, c) zásadnými rozdielmi medzi výpoveďou v priestupkovom konaní (keď ho mal páchatel napadnúť so slovami „No pod ty KOKOTKO“) a na hlavnom pojednávaní (keď mu páchatel mal povedať „teba neznášam, teba nemám rád“), z listinných dôkazov (lekárskych správ) a záverov znaleckého posudku MUDr. Dalibora Pivovarčího, ktoré z hľadiska dôkaznej hodnoty síce predstavujú výpovednú hodnotu k spôsobu a rozsahu zranenia A. D., ale nie sú žiadnym relevantným dôkazom vo vzťahu k identifikácii osoby, ktorá mala toto zranenie A. D. spôsobiť. Z uvedeného je podľa názoru obžalovaného zrejmé, že ustálenie subjektu páchatela trestného činu vzhľadom k absencii opory v listinných dôkazoch a znaleckom dokazovaní súd prvej inštancie ustálil vinu obžalovaného iba na jedinom dôkaze - výpovedi samotného poškodeného, ktorá je však ďalšími dôkazmi značne determinovaná. Vadou napadnutého rozhodnutia je podľa obžalovaného to, že aj keď je právom súdu hodnotiť dôkazy podľa vlastného uváženia, tak v napadnutom rozhodnutí, súd obišiel svoju povinnosť hodnotiť všetky dôkazy a teda nie len tie, ktoré mu z hľadiska konceptu pasovali do odsúdenia. Súd prvého stupňa totiž v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nijako nereagoval ani na námietku obhajoby, že podstatným bolo upriamiť pozornosť aj na to, čo v trestnom konaní vykonané nebolo -teda flagrantne vykonané dokazovanie, kedy: a/ bezprostredne po nahlásení skutku neboli zo strany OČTK zabezpečené žiadne biologické stopy, vypočutí žiadni svedkovia, ani zaznamenané miesto spáchania skutku, ktoré dôkazy by okrem výpovede poškodeného objektívnym spôsobom umožňovali ustáliť miesto spáchania skutku alebo identifikovať osobu páchatela, b/ vo vzťahu k podozreniu obžalovaného zo spáchania uvedeného skutku, nebola jeho osoba bezprostredne po nahlásení skutku vypočutá, podrobená telesnej prehliadke, v rámci ktorej by mohol, byť nielen preukázaný, ale aj vyvrátený fyzický kontakt s poškodeným (ak by obžalovaného policajti dňa 30.12.2021 navštívili a vypočuli, mohli sa presvedčiť, že nemá na čele žiadne stopy po „hlavičke“). Zároveň sa v rámci napadnutého rozhodnutia súd prvého stupňa nevysporiadal ani s objektívnymi okolnosťami,

ktoré vinu obžalovaného nepriamo vyvracajú a to: a/ obaja zhodne vypovedali, že v minulosti medzi sebou nemali žiadne konflikty, b/ znalec konštatoval v posudku predchádzajúcu zlomeninu nosa (z čoho možno vyvodíť minimálne podozrenie, že v rámci požívania alkoholických nápojov si poškodený už takéto zranenie v minulosti spôsobil sám). Tým, že súd prvého stupňa v napadnutom odôvodnení rozhodnutia na tieto argumenty obžalovaného uvádzané v záverečnej reči nijako nereaguje, neexistuje ani objektívny dôkaz o tom, že by bol prístup súdu vyvážený s neutrálnym počiatočným stanoviskom k vine aj nevine obžalovaného. Práve naopak, možno opomenutím uvedených argumentov a vystavením záverov rozhodnutia na direktívnom a selektívnom vyskladaní odsudzujúceho záveru konštatovať, že práva obvineného vyplývajúce z § 34 Tr. poriadku sa v predmetnom trestnom konaní stretli iba s formálnym naplnením. Zo základných zásad trestného konania, konkrétne zo zásady prezumpcie neviny upravenej v § 2 ods. 4 Tr. poriadku vyplýva inter alia, že obvinenému musí byť vina preukázaná; obvinený nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, a to ani skutočnosť svedčiacu v jeho prospech; teda ak obvinený niektorú okolnosť nepoprie, nemožno z toho vyvodzovať záver, že táto okolnosť zodpovedá skutočnosti; rovnako ak obvinený k svojmu tvrdeniu nepredloží dôkazy, nemožno z toho vyvodíť záver, že také tvrdenie je nepravdivé. Odsudzujúci rozsudok môže byť pritom vydaný len v prípade, ak nie sú žiadne dôvodné pochybnosti o vine obvineného, a v prípade, ak vina obvineného nie je preukázaná, musí byť obvinený oslobodený spod obžaloby podľa § 285 Tr. poriadku. V kontradiktórnom a spravodlivom súdnom procese pritom takéto dôkazné bremeno nepochybne spočíva na prokurátorovi. Aplikujúc uvedené obhajoba poukázala na svoj záver, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa neusvedčuje obžalovaného zo spáchania skutku na podklade relevantných dôkazov, ale na základe nesprávnych domniek a úvah súdu, kedy súd identifikáciu osoby obžalovaného s páchatelom skutku stavia okrem nevierohodnej výpovede poškodeného na obsahu lekárskeho posudku A. C., ktoré dôkazy nemajú k uvedenej skutočnosti absolútne žiadnu výpovednú hodnotu. Ani v lekárskej správe a ani v znaleckom posudku sa totiž nenachádzajú informácie, na podklade ktorých by bolo možné poranenie vzniknuté poškodenému stotožniť s osobou obžalovaného. Práve naopak, objektívnosť výpovede poškodeného možno vyvrátiť už zo záveru znaleckého posudku č. 19/2022 znalkyne PhDr. Ľubice Onderušovej že „to čo si nezapamätá má tendenciu dopĺňať na podklade vlastných predpokladov“. Obžalovaný dostatočne jasne a zrozumiteľne poprel, aby akýmkoľvek spôsobom fyzicky napádal poškodeného, pričom jeho výpoveď bola v celom priebehu trestného konania konzistentná a nemenná. Obžalovanému preto nie je jasné, prečo súd prvého stupňa za vierohodnejšiu označil výpoveď poškodeného, ktorá bola v konaní z hľadiska jeho osoby spochybnená znalkyňou PhDr. Ľubicou Onderušovou, čo do rozsahu vierohodnosti, a ktorá sa vo svojom obsahu rozchádzala v zásadnej okolnosti s obsahom výpovede v priestupkovom konaní. Zároveň bola vierohodnosť tejto výpovede spochybnená podľa názoru odvolateľa aj tým, že A. D. pri výsluchu na hlavnom pojednávaní nedokázal uviesť podrobnejšie okolnosti spáchania predmetného skutku. Vzhľadom na uvedené preto možno konštatovať, že jednoznačne prevažujú dôkazy v prospech obžalovaného a preto má obžalovaný zato, že súd prvého stupňa mal rozhodnúť o jeho oslobodení spod obžaloby. Na základe vyššie uvedených skutočností obžalovaný žiadal, aby odvolací súd postupom podľa § 321 Tr. poriadku napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie, resp. eventuálne postupom podľa § 317 ods. 1 a 2 v nadväznosti na § 322 ods.3 Tr. poriadku rozhodol o oslobodení obžalovaného spod obžaloby.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie proti výroku o treste okresný prokurátor, ktoré dodatočne písomne odôvodnil. V dôvodoch odvolania uviedol, že súdom uložený úhrnný podmienený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov a skúšobnou dobou v trvaní 12 mesiacov považuje nielen za neprimeraný, ale aj za nezákonný. Ako to vyplýva z obsahu výroku o treste v písomnom vyhotovení rozsudku, sudca pri ukladaní trestu aplikoval (okrem iných ustanovení) aj § 36 písm. j) Tr. zákona, t. j. vedenie riadneho života obžalovaným v období pred spáchaním trestného činu. Nakoľko zistil u obžalovaného aj jednu priťažujúcu okolnosť - spáchanie viacerých trestných činov obžalovaným (§ 37 písm. h) Tr. zákona), vzájomný pomer poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností ustálil v pomere 1:1, čiže v rovnovážnom stave (§ 38 ods. 2 Tr. zákona). Ako to vyplynulo z odpisu registra trestov k osobe obžalovaného, tento je osobou doposiaľ jedenkrát súdne trestanou, a to na základe rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn.

2T/2/2005 zo dňa 03.05.2005, právoplatným dňa 11.08.2005, ktorým mu bol za spáchanie trestného činu v zmysle § 221 ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere šiestich mesiacov a skúšobnou dobou v trvaní 12 mesiacov. V súčasnosti sa na obžalovaného hľadí akoby nebol odsúdený (t.j. predmetné odsúdenie má obžalovaný zahladené). Prokurátor následne v odvolaní citoval § 34 ods. 1, 4, § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 až 4 Tr. zákona. Mal za to, že pri ukladaní trestu súd prvého stupňa nepostupoval v súlade so zákonom, keď nesprávne aplikoval § 36

písm. i) Tr. zákona, resp. § 38 ods. 2 Tr. zákona. Ako to bolo vyššie uvedené, obžalovaný je osobou v minulosti jedenkrát súdne trestanou, pričom aj keď má predmetné odsúdenie v súčasnosti už zahladené, nemožno mu tu v žiadnom prípade pripísať poľahčujúcu v zmysle § 36 písm. j) Tr. zákona. Skutočnosť, že sa tu jedná o odsúdenie v zásade staršieho dáta (ešte z roku 2005), teda približne 18 rokov staré odsúdenie, je pritom irelevantné, nakoľko Trestný zákon v tejto súvislosti žiadne časové obmedzenia nepozná. Nakoľko súd prvého stupňa správne pripočítal obžalovanému priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zákona, mal vzájomný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností správne vyhodnotiť ako prevahu priťažujúcich okolností a teda aplikovať v tejto súvislosti § 38 ods. 4 Tr. zákona (resp. mal postupovať v zmysle § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona). V dôsledku takto „navýšenej“ trestnej sadzby mal súd pri ukladaní trestu teda vychádzať z rozpätia trestnej sadzby od 16 mesiacov do 24 mesiacov. Uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov je tak jednoznačne trestom nezákonným. V zmysle §321 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona. V zmysle §321 ods. 1 písm. e) Tr. poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj, ak je uložený trest neprimeraný. V zmysle § 322 ods. 3 Tr. poriadku, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam a v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami okresný prokurátor navrhol, aby Krajský súd v Prešove zrušil rozsudok Okresného súdu Poprad a vo veci sám rozsudkom rozhodol tak, že uzná obžalovaného A. B. vinným z prečinu ublíženia na zdraví v zmysle § 156 ods. 1 Tr. zákona, v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a uloží mu trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov, ktorého výkon sa mu podmienene odloží na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov. Takýto trest považuje za plne zákonný, primeraný, spravodlivý a zároveň postačujúci na dosiahnutie účelu trestu, ako to predpokladá § 34 ods. 1 Tr. zákona.

Na základe takto riadne a včas podaných odvolaní preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k nasledovným záverom.

Na verejnom zasadnutí predsedu senátu krajského súdu podľa § 326 ods. 4 Tr. poriadku, oznámil podstatný obsah doterajšieho konania. Podľa § 326 ods. 5 Tr. poriadku krajský súd doplnil dokazovanie prečítaním lustrácie zo Sociálnej poisťovne u obžalovaného, prehratím záznamu z oznámenia skutku na polícii, prečítaním správy zo Záchrannej služby Košice.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní na okresnom súde dňa 06.07.2023 po zákonom poučení podľa § 257 ods. 1 Tr. poriadku vyhlásil, že je nevinný. Spáchanie skutku poprel a uviedol, že obžaloba na jeho osobu je podaná nedôvodne, skutok nespáchal a na mieste činu nebol.

Zo spáchania skutku, ktorý bol obžalovanému kladený za vinu v obžalobe, obžalovaného usvedčoval predovšetkým svedok poškodený A. D., ktorý uviedol, že keď v čase skutku prechádzal okolo časti Svitú zvanéj „Čínsky múr“ obžalovaný prišiel k nemu a povedal mu „Teba neznášam, Teba nemám rád“, nato ho hlavou jedenkrát udrel do nosa a dal mu tzv. „čelovku“. Poškodený nevedel uviesť dôvod jeho fyzického napadnutia obžalovaným tvrdiac, že v minulosti nemali medzi sebou žiadny konflikt aj keď sa vzájomne poznajú asi dvadsať rokov. K ďalšej časti výpovede poškodený uviedol, že v dôsledku konania obžalovaného utrpel zlomeninu nosa, ktorá si vyžiadala jeho lekárske ošetrenie v Nemocnici v C. a ďalšie lekárske zákroky, vrátane operácie nosa i to, že predmetné konanie obžalovaného ešte v deň skutku oznámil polícii. Tvrdeniam poškodeného korešpondovala aj časť zápisnice o konfrontácii s obžalovaným A. B. zo dňa 15.06.2022 v ktorej uvádzal, že keď sa v inkriminovaný deň stretol náhodou s obžalovaným, ten mu povedal „Nemám Ťa rád, neznášam Ťa“ a že ho jedenkrát udrel čelom do nosa. Ani krajský súd nezistil dôvod resp. motív, prečo by neuveril výpovedi tohto svedka, keď tento opakoval v podstatných bodoch zhodne vypovedal o tom, kto ho napadol, ako ho napadol a kde ku skutku došlo, obžalovaného

pozná, skutok bezprostredne nahlásil na linke 158, kde uviedol, ho napadol B., zo správy z ošetrenia záchranej služby Košice pritom plynie hodnota GCS 15, teda poškodený bol pri plnom vedomí.

Zo záverov znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia vyplývalo, že poškodený dňa 30.12.2021 utrpel zlomeninu nosových kostí. Podľa záverov znalca mechanizmom vzniku predmetného poranenia poškodeného bola tupo pôsobiaca sila, ktorou bol zasiahnutý nos poškodeného tak, že útočník a poškodený stáli oproti sebe, útočník zo záklonu svojej hlavy prudkým pohybom hlavy a hornej časti tela smerom dopredu zasiahol čelom nos poškodeného, čo spôsobilo zlomeninu nosa poškodeného - viacúlomkovú zlomeninu nosových kostí, nosovej prepážky, aj s posunom úlomkov, vrátane deformácie nosa, pričom na vznik tohto zranenia stačil jeden náraz, jedno zasiahnutie so stredne vysokou intenzitou úderu. Z medicínskeho hľadiska znalec zlomeninu nosových kostí poškodeného kvalifikoval ako ľahké poranenie, bez zanechania vážnejších trvalých následkov. Obligatórnym dôkazom teda bol potvrdený mechanizmus vzniku poranení v zhode s výpoveďou poškodeného.

Zo záverov znaleckého posudku znalkyne z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia vyplýva, že poškodený A. D. je osobnosťou anomálne štruktúrovanou, egocentrickou, so sklonsmi k výbuchu zlosti a k agresii, najmä na verbálnej úrovni. Poškodený je však podľa znalkyne schopný zapamätať si podstatu prežitých udalostí, s malým množstvom detailov, v posudzovaní je výrazne subjektívny a má sklony k vymýšľaniu objektivity jeho vyjadrení je znížená. Zo záverov znaleckého posudku zároveň vyplývalo, že u poškodeného neboli zistené príznaky vážnej duševnej poruchy, ktorá by mala vplyv na jeho vnímanie, myslenie, či správanie. U obvineného neboli zistené poruchy vnímania v zmysle halucinácií, je orientovaný v realite. Ani týmto znaleckým posudkom nebola vyvrátená schopnosť zapamätať si a popísať prežitie udalosti.

Zo zápisnice o trestnom oznámení zo dňa 17.02.2022 vyplývalo, že poškodený A. D. dňa 17.02.2022 na OO PZ vo Svite oznámil, že dňa 30.12.2021 bol pri tzv. Čínskom múre vo B. fyzicky napadnutý osobou obžalovaného, ktorý mu najprv bezdôvodne povedal „Teba neznášam, Teba nemám rád“, čo ihneď telefonicky oznámil aj OO PZ vo Svite.

V posudzovanej trestnej veci vykonal súd prvého stupňa dokazovanie v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. poriadku pre náležité zistenie skutkového stavu nevyhnutné. Aj podľa názoru krajského súdu, vzhľadom na vykonané dôkazy, bolo v posudzovanej veci preukázané, že skutok tak, ako ho prvostupňový súd ustálil, sa stal a tento spáchal obžalovaný A. B. a to napriek tomu, že jeho spáchanie popieral. Krajský súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že predmetné dôkazy vzájomne korešpondovali a súčasne na seba nadväzovali do takej miery, že ich logickosti a objektivity žiadne relevantné skutočnosti nemal. Poškodený od začiatku konania vo veci jednoznačne a presvedčivo uvádzal, že obžalovaný ho hlavou jedenkrát uderil do nosa a že mu dal tzv. čelovku, čo korešpondovalo so závermi znaleckého posudku MUDr. Dalibora Piovarčiho o mechanizme vzniku predmetného poranenia poškodeného i keď rozdielne a odlišne popisoval slová, ktoré útoku predchádzali, napr. „No poď ty kokotko“ alebo „Teba neznášam, Teba nemám rád“, čo konajúci súd vyhodnotil v prospech obžalovaného a skutok oproti obžalobe upravil tak, ako to uviedol vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, teda bez verbálnych útokov obžalovaného voči poškodenému.

Správne zistenému skutkovému stavu potom zodpovedá aj správna právna kvalifikácia prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, keď obžalovaný A. B., úmyselne inému ublížil na zdraví a zároveň sa dopustil fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa ďalej vyplynulo, ktoré skutočnosti vzal okresný súd do úvahy pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. Z listinných dôkazov vo vzťahu k osobe obžalovaného v podobe lustrácií súdov, Generálnej prokuratúry SR, Ministerstva vnútra SR, charakteristik a odpisu z registra trestov u obžalovaného okresný súd zistil, že obžalovaný bol doposiaľ raz súdne trestaný, vo veci sa však na neho hľadí akoby odsúdený nebol. V evidencii priestupkov má jeden záznam za porušenie protispoločenského konania majúceho znaky priestupku podľa § 3 ods. 2 písm. b) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, za ktorý mu bola uložená bloková pokuta vo výške 20,- eur a z miesta trvalého bydliska je hodnotený všeobecne. Tým, že obžalovaný pred spáchaním trestného činu viedol riadny život v danom prípade súd prvého stupňa vyhodnotil ako poľahčujúcu

okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Tr. zákona, zároveň priznal obžalovanému priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zákona z dôvodu, že obžalovaný spáchal dva trestné činy. K námietke prokurátora, že obžalovaný bol v minulosti odsúdený krajský súd udáva, že došlo k zahladeniu tohto odsúdenia a vzhľadom na značný časový odstup aj krajský súd konštatuje, že obžalovaný v minulosti viedol riadny život.

Poukazujúc na okolnosti prípadu, ako aj na skutočnosť, že skutky, z ktorých bol obžalovaný uznaný za vinného sa jedná o prečiny a vzhľadom na povahu spáchaných prečinov a možnosť nápravy páchatela považuje odvolací súd za primeranejšie a účelnejšie uložiť obžalovanému alternatívny trest, a to úhrnný peňažný trest podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 56 ods. 1, 2 Tr. zákona. Čo sa týka samotnej výšky peňažného trestu, tú uložil odvolací súd v hodnote 160,- eur, teda najnižší možný peňažný trest. Peňažný trest prichádzal do úvahy aj vzhľadom na príjmové a výdavkové pomery obžalovaného, keďže z lustrácie v Sociálnej poisťovni vyplývalo, že menovaný je samostatná zárobkovo činná osoba. Pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, odvolací súd obžalovanému uložil podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona náhradný trest odňatia slobody vo výmere jedného mesiaca. Takto uložený trest, je podľa názoru krajského súdu plne v súlade s § 34 Tr. zákona upravujúcim zásady ukladania trestov, majúc na zreteli predovšetkým účel trestu, keď trest má plniť represívnu funkciu, ako aj úlohu individuálnej a generálnej prevencie a súčasne má predstavovať morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Poškodená Sociálna poisťovňa si v prípravnom konaní dňa 05.04.2022 vo vzťahu k obžalovanému uplatnila náhradu výplaty nemocenských dávok vo výške 985,40,- eur, pričom vychádzala z toho, že poškodený bol práceneschopný od 30.12.2021 do 11.03.2022, pričom suma 985,40 eur predstavovala celkovú sumu vyplatených nemocenských dávok do 11.03.2023. Krajský súd konštatuje, že okresný súd ustálil dĺžku práceneschopnosti obžalovaného na základe znaleckého posudku znalca len na sedem dní, preto nebolo možné priznať Sociálnej poisťovni náhradu nemocenských dávok za dobu viac ako dvoch mesiacov. Keďže pre ustálenie výšky trov by bolo potrebné doplniť dokazovanie, odvolací súd postupom podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodenú Sociálnu poisťovňu, pobočka Bardejov, odkázal s jej nárokom na náhradu škody na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti teda krajský súd na podklade odvolania obžalovaného a okresného prokurátora postupom podľa § 321 ods. 1 písm. e), f) ods. 3 Tr. poriadku zrušil v napadnutom rozsudku výrok o treste a výrok o náhrade škody týkajúci sa poškodenej Sociálnej poisťovne a podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku pri nezmenenom výroku o vine sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľný

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.